

er Tanken om Krisefonden: den mindst bearbejdede, hvilket ikke vil sige saa lidt. Det er i Virkeligheden kun en ganske raa Skitse, der her er præsteret. Hvorvidt man nu overhovedet skal have en Krisefond eller ikke, kan naturligvis underkastes en vis Drøftelse. Den ærede Ordfører for Venstre (Aksel Jensen) var et levende Vidnesbyrd herom, idet han som en Advocatus diaboli paa den ene Side maatte defendere Krisefonden, fordi det var hans personlige Standpunkt, men samtidig reserverede sig alt, da hans meget ærede Parti vistnok var lige saa decideret imod den. Jeg selv er i det samme Dilemma. Jeg erkender, at jeg har en vis Sympati for en Krisefond; jeg har indenfor Provinsbankernes Sammenslutning arbejdet meget for at faa en Krisefond der, men det var rigtignok tænkt som en privat Foranstaltning. Og dette er for mig det egentlig afgørende. En Krisefond under Statstilsyn, under Statsledelse, en Krisefond, der som det her foreslaaede slaar store og smaa Banker sammen i een Bøtte, tillægger jeg ikke den bitterste Værdi. Jeg frygter for, at naar man endelig skal bruge en saadan Krisefond, vil der opstaa saa mange Vanskeligheder, at det ikke vil komme til at gøre den Nytte, det skulde. Kunde man derimod indenfor et snævrere Omraade, indenfor Banker af en bestemt Type, faa oprettet en Krisefond paa det private Initiativ Grund, tror jeg, det kunde have en vis Værdi.

Jeg betegnede Forslaget som en Skitse, og jeg drister mig til at kunne bevise det. Man savner saaledes i høj Grad Oplysninger om et saa vigtigt Punkt som, hvem der ejer Fonden. Der staar, at Bankerne henlægger til en Krisefond, men er det Statens Fond, eller er det Bankernes Fond, eller er det muligvis en ubekendt Trediemands Fond? Det fremgaar aldeles ikke af Forslaget. I Ministerens Forelæggelsestale omtales den Mulighed, at Bankerne en Gang kan faa Bonus af de Indskud, de har gjort i Krisefonden. Dette kunde jo tyde paa, at det egentlig er Bankernes Fond, men paa den anden Side kan den S sammensætning, Fondens Bestyrelse har faaet, ikke vel forliges med Tanken om, at Bankerne skulde eje Fonden, idet det er saa overvejende Staten og indenfor Staten atter den højtærede Minister, der besætter Pladserne. Bestyrelsens Myndighed er ogsaa i særdeles Grad indskrænket, idet den efter Forslaget træffer Afgørelse af, hvorvidt og i hvilket Omfang Hjælpen skal ydes, men den har ikke noget at

skulle have sagt med Hensyn til, hvorledes Hjælpen skal ydes. Og det er sandelig et meget vigtigt Spørgsmaal. Havde vi haft en Krisefond nu, havde vi jo været udsat for, at man havde givet sig til at sortere Indskyderne, en Tanke, som jeg paa Forhaand vil vende mig med al Styrke imod. Jeg mener, at hvis man endelig har en Krisefond, maa det tjene til Sikkerhed for alle Indskydere; man kan ikke sortere dem efter, om det er mere eller mindre velhavende Folk, de maa alle sammen have den samme Ret til Andel i Sikkerhedsfonden, men jeg nærer jo mine Tvivl om, at man ogsaa vil følge den af mig angivne Linie, naar man først skal til at bruge Sikkerhedsfonden. Saa siges det i Lovforslaget, at Krisefonden eller Bankfonden skal tjene til Støtte for Banken og til Betyggelse for Indskydere. Dette aabner jo Mulighed for dens Anvendelse i højst forskelligartede Tilfælde, før Banken er krakket, og efter at den er krakket. Jeg vil ikke paa Forhaand sige, at man ikke kan hjælpe en Bank, før den er krakket, men det har sine store Betænkeligheder. Hvis vi tænker os Historien med Diskontobanken om igen og med en Bankfond, vilde der være ikke ringe Sandsynlighed for, at ved den første Rekonstruktion havde Bankfonden med Forventning om, at Ordningen kunde holde, indskudt meget betydelige Beløb, som saa vilde være brugt; det vilde have været i Overensstemmelse med Lovforslaget, idet det siger „til Støtte“, men det vilde sandelig ikke have været nogen Betyggelse for Indskyderne, for naar de kom og skulde have noget af Fonden, var den gaaet med i Forvejen. Paa det foreliggende Grundlag vil vi fra vor Side derfor ikke kunne gaa med til en Krisefond.

Jeg har hermed gennemgaaet de vigtigste af de Bestemmelser, der indføres ved Lovforslaget, og jeg skal indrømme, at jeg har i saa Henseende vist mig særdeles kritisk. Men for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, vil jeg pointere, at hverken mit Parti eller jeg personlig vil modsætte os en rimelig Revision af den nugældende Banklov. Tværtimod. Vi er lige saa interesserede som andre i, at der indføres rolige og stabile Forhold indenfor Bankverdenen. Vi ønsker ikke, at Bankverdenen tøjlesløst skal kunne fare frem til Skade for det almindelige Samfund, og jeg tilsiger altsaa i saa Henseende vor Medvirken til et Arbejde indenfor de her angivne Rammer paa Revision